FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Leigh Bardugo

Regatul furtunilor

Traducere din engleză şi note de
Laurențiu Dulman

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Coperta colecției: Faber Studio
Ilustrație copertă © Jen Wang și Rich Deas

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Lorina Chițan
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARDUGO, LEIGH
Regatul furtunilor / Leigh Bardugo; trad.: Laurențiu Dulman. - Bucureşti: Editura Trei, 2014
ISBN: 978-606-719-051-9

I. Dulman, Laurențiu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Autor: Leigh Bardugo
Titlul original: Siege and Storm

Copyright © 2013 by Leigh Bardugo
Map © 2013 by Keith Thompson

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-051-9

Pentru mama, care a crezut în mine
şi atunci când eu nu mai credeam.

Insula rătăcitoare
LEFLIN
JELKA
Drumul oaselor
VILKI
NOVYI ZEM
WEDDLE
Portul Reb
Marea adevărată
Portul Lames
SHRIFTPORT
Capul Lames
COFTON
KETTERDAM
Ape puțin adânci
Colonile Sudice
Ilustrație de Keith Thompson

KENST HJERTE
ISENVEE
ELLING
OVERÜT
FJERDA
AVFALLE
ELBJEN
DJERHOLM
HALMHEND
PERMAFROST
ARKESK
VLENSK
CHERNAST
TSIBEYA
Nemarea
PETRAZOI
RAVKA
NOVO-KRIBIRSK
RYEVOST
KRIBIRSK
BALAKIREV
OS KERVO
OS ALTA
POLIZNAYA
KERAMZIN
SIKURSK
SIKURZOI
CARYEVA
KOBA
BHEZ JU
SHU HAN
AHMRAT JEN

Înainte

Băiatul şi fata visau la nave de multă vreme, dinainte să fi văzut Marea Adevărată. Erau navele din poveştile copilăriei, vase magice cu catarge cioplite din lemn de cedru dulce şi cu pânze din fir de aur țesute de fecioare. Echipajele lor erau cohorte de şoareci albi, care cântau şi spălau punțile cu cozile lor roz.

Verrhader nu era însă o navă magică, ci un vas comercial kerchian a cărui cală era ticsită cu mei şi melasă. Duhnea a trupuri nespălate şi a ceapă crudă, despre care echipajul credea că prevenea scorbutul. Marinarii înjurau, scuipau şi jucau cărți pe rații de rom. Pâinea pe care o primeau fata şi băiatul era plină de gândaci, iar cabina lor era o cămăruță strâmtă, pe care trebuiau s-o împartă cu alți doi pasageri şi cu un butoi de cod în saramură.

Dar nu le păsa. Se obişnuiseră repede cu clinchetele clopotelor care marcau orele, cu țipetele pescăruşilor şi cu bolboroseala de nedescifrat a kerchienilor. Vasul era regatul lor, iar marea, un enorm şanț de apărare ce ținea duşmanii la distanță.

Băiatul s-a deprins cu viața la bordul navei la fel de repede cum se deprindea cu toate lucrurile noi. A învățat

să facă noduri şi să coasă rupturile velelor, iar când i s-au vindecat rănile, a început să tragă de parâme şi odgoane alături de ceilalți marinari, iar la nevoie îşi dădea jos ghetele şi se cățăra fără frică pe catarg. Kerchienii se minunau de uşurința cu care zărea delfinii, bancurile de calcani şi peştii-tigri cu dungi strălucitoare, de precizia cu care ghicea locul unde avea să iasă la suprafață o balenă, înainte ca spinarea ei lată şi noduroasă să despice valurile. Ziceau că s-ar fi îmbogățit dacă ar fi avut măcar o fărâmă din norocul lui.

În schimb, fata îi neliniştea.

După trei zile pe mare, căpitanul i-a cerut să rămână sub punte cât mai mult cu putință. I-a explicat că era o măsură impusă de superstițiile marinarilor, care credeau că o femeie la bord poate atrage furtuni asupra navei. Şi, într-adevăr, aşa credeau, dar echipajului i-ar fi prins bine compania unei fete vesele, care spunea glume şi se străduia să cânte la fluier.

Această fată stătea uneori tăcută şi nemişcată lângă balustrada de la proră, strângându-şi eşarfa la gât, împietrită ca o statuie sculptată în lemn alb. Această fată țipa în somn şi îi trezea pe marinarii care moțăiau în gabie[1].

Aşa că îşi petrecea zilele bântuind prin pântecele întunecat al navei, numărând butoaiele cu melasă şi studiind registrele căpitanului. Noaptea, ieşea cu băiatul pe punte şi se strecura la adăpostul brațelor sale, căutând împreună constelații în vastul ocean de stele: Vânătorul, Învățatul, Trei Fii Nesăbuiți, spițele strălucitoare ale Vârtelniței, Palatul de Sud, cu cele şase turnuri înclinate.

---

1 Platformă circulară cu balustradă, fixată în vârful catargului, pentru a permite observarea orizontului şi manevrarea pânzelor.

Fata îl ținea pe punte cât mai mult cu putință, spunându-i poveşti şi punându-i tot felul de întrebări, întrucât ştia că, odată ce o fura somnul, avea să viseze. Uneori, visa oameni țipând în întuneric şi nave de nisip despicate în două, cu pânze negre şi cu punți pătate de sânge lipicios. Dar cele mai înfricoşătoare erau visele cu un prinț palid care îşi lipea buzele de gâtul ei, apoi îşi aşeza mâinile pe colierul din coarne de cerb şi îi invoca puterea, stârnind o explozie de lumină solară.

Ori de câte ori îl visa, se trezea tremurând şi simțea în adâncul ei ecoul propriei sale puteri, iar pielea încă îi era încălzită de lumină.

Băiatul o strângea în brațe şi îi şoptea vorbe de alinare, încercând s-o adoarmă la loc.

— E doar un coşmar, îi şoptea el. Într-o bună zi, visele o să înceteze.

Dar băiatul nu înțelegea. Acum, visele erau sigurul loc în care îşi putea folosi puterea în siguranță. Şi fata tânjea după ele.

În ziua când de pe *Verrhader* s-a văzut uscatul, băiatul şi fata au stat împreună lângă balustradă, urmărind cum se apropie coasta Novyi Zemului.

Au intrat în port, înaintând printr-o pădure de catarge tocite de vânturi şi ploi, cu velele strânse. Erau ancorate acolo goelete elegante şi corăbioare dărăpănate de pe coastele stâncoase ale Shu Hanului, nave de război şi ambarcațiuni de croazieră, vase comerciale pântecoase şi baleniere fjerdane. O galeră uriaşă care pleca spre Coloniile Sudice avea arborat un steag cu vârf roşu, ce avertiza că la bordul ei se aflau ucigaşi. Când a trecut pe lângă vasul lor, fata ar fi putut jura că aude clinchet de lanțuri.

În cele din urmă, *Verrhader* a ajuns lângă dană[2] şi a fost coborâtă pasarela. Docherii şi echipajul vasului s-au salutat cu chiote, au legat odgoane şi au pregătit încărcătura pentru descărcare.

Băiatul şi fata au cercetat cheiurile cu privirea, căutând în mulțime straiele violet purtate de Sfâşie-Inimi, pe cele albastre ale Invocatorilor sau reflecxia soarelui în puştile ravkane.

Sosise timpul. Băiatul şi-a strecurat mâna în mâna fetei. Palma lui era aspră şi presărată cu bătături de la atâta tras de parâme şi odgoane. Când au păşit pe podelele cheiului, pământul părea să se legene sub ei.

— *Vaarwel, fentomen!* le-au strigat marinarii râzând.

Băiatul şi fata au mers mai departe, făcând primii paşi nesiguri în lumea nouă.

Vă implor, s-a rugat fata în gând tuturor sfinților care ar fi putut s-o asculte, *ajutați-ne să fim în siguranță aici. Ajutați-ne să ne simțim acasă.*

---

2 Porțiune de-a lungul cheiurilor unui port, special amenajată pentru acostarea vaselor.

Capitolul 1

Eram în Cofton de două săptămâni, dar încă se întâmpla să mă rătăcesc. Oraşul se afla la vest de coasta Novyi Zemului, la mare distanță de portul unde debarcaserăm. Dar în scurtă vreme aveam să plecăm şi mai departe, spre frontiera apuseană a ținuturilor zemenite. Şi poate că acolo aveam să ne simțim în siguranță.

M-am uitat pe mica hartă a oraşului pe care o desenasem pentru mine şi am încercat să-mi identific traseul. Mal şi cu mine ne întâlneam în fiecare zi după muncă şi mergeam împreună până la hanul unde locuiam, dar în ziua aceea mă rătăcisem complet, pentru că făcusem un ocol să cumpăr de mâncare. Plăcintele cu carne de vițel şi varză creață erau înghesuite în geantă şi împrăştiau un miros ciudat. Negustorul îmi spusese că erau o delicatesă zemenită, dar aveam îndoieli. Oricum nu conta, pentru că în ultima vreme tot ce mâncam avea gust de leşie.

Mal şi cu mine veniserăm la Cofton să ne găsim de lucru şi să strângem bani pentru călătoria spre vest. Oraşul era centrul comerțului cu *jurda* şi era înconjurat de câmpuri cultivate cu aceste flori portocalii, pe care

oamenii le mestecau cu pumnul. În Ravka, *jurda* era un stimulent considerat marfă de lux, dar unii marinari de pe *Verrhader* o foloseau ca să poată sta treji în orele când făceau de cart[3]. Bărbații zemeniți o consumau vârând florile uscate între buză şi gingie. Până şi femeile mestecau *jurda*, pe care o țineau în săculețe brodate, atârnate de încheieturile mâinilor. În vitrinele pe lângă care treceam vedeam reclame la diferitele mărci de *jurda*: Frunza Lucioasă, Năluca, Dhoka, Voinicul. Odată, am văzut o fată elegantă, cu o fustă cu volănaşe, care s-a aplecat şi a scuipat o dâră de zeamă ruginie în una dintre scuipătorile aşezate la uşa fiecărui magazin. Mi s-a făcut greață. Era unul dintre obiceiurile zemenite pe care nu le-aş fi putut deprinde niciodată.

Am scos un oftat de uşurare când am ajuns din nou în strada principală. Măcar ştiam unde eram. Cofton încă nu mi se părea un oraş întru totul real. Avea ceva aspru şi nedesăvârşit. Cele mai multe străzi erau nepavate şi întotdeauna aveam impresia că toate acele clădiri cu pereți şubrezi de lemn ar fi putut să se prăbuşească în orice clipă. Şi totuşi, nu vedeai nicio casă fără ferestre de sticlă, femeile se îmbrăcau în catifea şi dantelă, iar vitrinele magazinelor erau ticsite cu dulciuri, globulețe şi tot felul de zorzoane — nu puşti, cuțite şi tigăi de tablă. Până şi cerşetorii aveau pantofi în picioare. Aşa arăta o țară când nu era sub asediu.

Când am trecut pe lângă un magazin de spirtoase, am zărit cu coada ochiului un crâmpei de roşu-aprins. *Corporalki*. Am făcut imediat un pas în spate şi, cu inima duduindu-mi în piept, m-am ascuns în gangul întunecat

[3] Serviciu de patru ore, executat permanent, pe schimburi, de către membrii echipajului.

dintre două clădiri, punând imediat mâna pe pistolul de la şold.

Mai întâi cuțitul, mi-am amintit eu, scoțând pumnalul din mânecă. *Încearcă să nu atragi atenția. Pistolul doar dacă trebuie. Iar puterea numai în caz extrem*. Nu era prima oară când duceam dorul mănuşilor meşterite de Fabrikatori, pe care fusesem nevoită să le las în Ravka. Erau incrustate cu bucăți de oglindă şi îmi ofereau un mijloc uşor de a-mi orbi adversarii în lupta corp la corp — era o soluție mult mai bună decât să despic pe cineva în două cu Tăietura. Dar, dacă aş fi fost zărită de un Sfâşie-Inimi, n-aş mai fi avut de ales. Erau soldații favoriți ai Întunecatului şi mi-ar fi putut opri inima sau mi-ar fi putut strivi plămânii fără ca măcar să mă atingă.

Am aşteptat o vreme, cu mâna transpirată pe plăselele pumnalului, iar în cele din urmă am îndrăznit să arunc o privire după colț. Am văzut un car stivuit cu butoaie. Vizitiul se oprise să stea de vorbă cu o femeie a cărei fiică dansa nerăbdătoare lângă ea, fluturându-şi fusta stacojie.

Era doar o fetiță. Nu se zărea niciun Corporalki. M-am sprijinit de peretele clădirii şi am inspirat adânc, încercând să mă liniştesc.

Nu va fi mereu aşa, mi-am spus în sinea mea. *Cu cât vei fi liberă mai multă vreme, cu atât va fi mai uşor.*

Într-o bună zi, aveam să mă trezesc din somn fără să fi fost chinuită de coşmaruri şi aveam să merg pe stradă fără frică. Dar până atunci, îmi țineam la îndemână pumnalul şubred, deşi mi-ar fi dat mai multă siguranță dacă-aş fi simțit în palmă greutatea fermă a oțelului Grisha.

M-am întors pe strada aglomerată şi am apucat repede de capetele eşarfei, strângând-o mai tare. Devenise

un fel de tic. Sub ea se ascundea colierul Morozovei, cel mai puternic amplificator care existase vreodată şi, în acelaşi timp, singurul semn după care puteam fi identificată. Fără el, aş fi fost doar o refugiată murdară şi înfometată din Ravka.

Nu ştiam cum aveam să mă descurc la sfârşitul iernii, pentru că pe timpul verii nu mai puteam umbla cu eşarfe şi nici cu haine cu guler înalt. Dar speram că vara avea să ne prindă departe de oraşele aglomerate şi de întrebările nedorite. Aveam să fim pe cont propriu pentru prima oară de când fugiserăm din Ravka. Gândul acesta mi-a dat fiori de nerăbdare.

Am traversat strada, ferindu-mă de căruțe şi cai, scrutând în continuare mulțimea, convinsă că din clipă în clipă avea să se năpustească asupra mea o ceată de Grisha sau de *oprichniki*. Sau poate nişte mercenari din Shu Han, sau asasini fjerdani, sau soldați ai regelui ravkan, sau chiar Întunecatul însuşi. Deci erau mulți cei care ar fi putut să ne vâneze. *Să mă vâneze*, m-am corectat eu. Dacă n-aş fi fost eu, Mal ar fi fost în continuare iscoadă în Armata Întâi, nu un dezertor care acum fugea să-şi salveze viața.

O amintire mi-a venit brusc în minte: păr negru, ochi cenuşii, chipul victorios al Întunecatului din ziua când dezlănțuise puterea Faliei. Dinainte ca eu să-i răpesc victoria.

Era uşor să afli veşti în Novyi Zem, dar niciuna nu era bună. Umbla zvonul că Întunecatul reuşise cumva să supraviețuiască bătăliei din Falie şi că se ascunsese undeva ca să-şi refacă forțele înaintea unei noi încercări de a uzurpa tronul Ravkăi. Nu voiam să cred că era posibil, dar ştiam că nu era bine nici să-l subestimez. Celelalte

zvonuri erau la fel de tulburătoare: lumea zicea că Falia ar fi început să se întindă dincolo de hotarele sale, obligând oamenii din împrejurimi să se refugieze în ținuturile dinspre apus şi răsărit; se zvonea şi că ar fi apărut un cult închinat sfintei care putea invoca soarele. Nu voiam să mă gândesc la asta. Mal şi cu mine aveam o nouă viață acum. Lăsaserăm Ravka în urmă.

Am grăbit pasul şi, în scurtă vreme, am ajuns în piața unde mă întâlneam zi de zi cu Mal. L-am zărit sprijinit de buza unei fântâni. Stătea de vorbă cu un prieten zemenit pe care-l cunoscuse la silozul unde lucra. Nu-mi aminteam numele lui… Jep? Sau poate Jef?

Alimentată de patru robinete uriaşe, fântâna nu era atât decorativă, cât folositoare — un bazin mare, unde tinerele şi slujnicele veneau să spele rufele. Dar niciuna dintre spălătorese nu dădea atenție rufelor. Toate se uitau la Mal cu gura căscată. Şi ar fi fost greu să n-o facă. Pentru că Mal renunțase la tunsoarea militară, iar părul începuse să i se onduleze la ceafă. Cămaşa i se umezise de la stropii care săreau din fântână şi i se lipise de pielea bronzată. Dintr-odată, Mal a dat capul pe spate, râzând de ce spusese prietenul lui, fără să bage de seamă zâmbetele pe care fetele de la fântână i le trimiteau pe furiş.

Cred că-i atât de obişnuit cu ele, că nici măcar nu le mai observă, mi-am spus cu ciudă în sinea mea.

Când m-a văzut, a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna. Spălătoresele s-au întors spre mine, apoi au schimbat între ele priviri surprinse. Ştiam ce vedeau: o fată costelivă, palidă la față, cu păr şaten, sârmos şi lipsit de strălucire, cu degetele portocalii de la atâta împachetat *jurda*. Niciodată nu arătasem foarte bine, însă acum eram şi slăbită ca

urmare a săptămânilor în care nu-mi folosisem puterea. Nu mâncam şi nu dormeam ca lumea, iar coşmarurile nu-mi dădeau pace. Chipurile spălătoreselor spuneau: „Ce caută un băiat ca Mal cu o fată ca ea?“

M-am îndreptat de spate şi am încercat să le ignor, iar Mal m-a cuprins cu brațul şi m-a strâns la piept.

— Unde-ai fost? m-a întrebat. Începusem să-mi fac griji.

— Am fost atacată de o ceată de urşi furioşi, i-am şoptit eu, cu capul sprijinit de umărul său.

— Iarăşi te-ai rătăcit?

— De unde ți-or fi venind ideile astea?

— Îl ții minte pe Jes, nu? a spus el, făcând semn spre prietenul lui.

— Cum îți merge? m-a întrebat Jes într-o ravkană stricată, întinzându-mi mâna.

Chipul său avea o expresie mult prea sobră.

— Foarte bine, mulțumesc, i-am spus eu în zemenită.

Nu mi-a răspuns la zâmbet, dar m-a bătut uşor pe mână. Clar, Jes era un tip ciudat.

Am mai stat un pic de vorbă tustrei, dar Mal ştia că nu mă simțeam în largul meu. Nu-mi plăcea să stau prea mult în văzul lumii. Ne-am luat la revedere şi, înainte să plece, Jes mi-a aruncat încă o privire severă şi s-a aplecat să-i şoptească ceva lui Mal.

— Ce-a zis? l-am întrebat eu, în timp ce Jes începuse să traverseze piața.

— Ce? Ah, nimic. Vezi că ai polen pe sprâncene, a adăugat Mal, întinzând mâna să mă şteargă.

— Poate că voiam să am polen pe sprâncene.

— Scuze.

Când am plecat de lângă fântână, o spălătoreasă cu o bluză foarte decoltată s-a întors spre noi.

— Dacă te saturi vreodată de piele şi os, a strigat ea după Mal, am ceva care s-ar putea să-ți placă.

M-am încordat, iar Mal s-a uitat peste umăr, măsurând-o pe îndelete din cap până-n picioare, apoi i-a zis pe un ton sec:

— Ba nu, n-ai.

Fața spălătoresei a căpătat o nuanță urâtă de roşu, iar celelalte au izbucnit în râs, luând-o peste picior şi împroşcând-o cu apă. Am încercat să-mi iau o mină semeață, dar n-am reuşit să-mi stăpânesc zâmbetul nătâng care-mi arcuia colțurile gurii.

— Mulțumesc, am îngăimat în timp ce traversam piața, îndreptându-ne spre hanul unde stăteam.

— Pentru ce?

Mi-am dat ochii peste cap:

— Pentru că mi-ai apărat onoarea, nerodule.

Mal m-a tras brusc sub o tendă[4]. Am trăit un moment de spaimă, gândindu-mă că zărise vreun pericol, însă Mal m-a cuprins în brațe, lipindu-şi buzele de ale mele.

Când, în cele din urmă, s-a desprins de mine, aveam obrajii încinşi şi mi se muiaseră picioarele.

— Să ştii că nu prea mă interesează să-ți apăr onoarea, mi-a spus el.

— Am înțeles, am bâiguit, sperând că vocea mea abia şoptită nu era foarte caraghioasă.

— În plus, a continuat el, trebuie să profit de fiecare minut înainte să ajungem în Groapă.

Aşa botezase Mal hanul unde stăteam. Era aglomerat şi murdar şi nu ne oferea niciun pic de intimitate, dar era ieftin. Mi-a zâmbit cu obişnuita lui mină impertinentă

---

[4] Apărătoare de soare sau de ploaie, sub formă de acoperiş, făcută din pânză.

şi m-a tras înapoi în puhoiul de lume de pe stradă. Deşi eram frântă de oboseală, acum aveam pasul mult mai uşor. Încă nu mă obişnuisem cu ideea că eram iubiți… Iarăşi m-au trecut fiorii. Aproape de frontiera apuseană a Novyi Zemului, n-aveau să fie nici chiriaşi iscoditori, nici întreruperi nedorite. Mi-a crescut uşor pulsul, fie de teamă, fie de bucurie — nu-mi dădeam seama.

— Şi ce ți-a spus Jes? l-am întrebat din nou, când mi-am mai revenit.

— Mi-a zis să am mare grijă de tine.

— Atât?

Mal şi-a dres glasul:

— Şi… mi-a zis c-o să se roage la Zeul Muncii să-ți vindece boala.

— *Ce* să-mi vindece?

— S-ar putea să-i fi zis că ai guşă.

— Poftim? am făcut eu şi m-am împiedicat.

— Păi, a trebuit să-i explic de ce stai tot timpul cu mâna pe eşarfă.

Am coborât brusc brațul — chiar în clipa aceea, fără să-mi dau seama, îmi strângeam eşarfa.

— Şi i-ai zis că am guşă? am şoptit eu cu un aer uluit.

— Trebuia să-i spun ceva. Unde mai pui că-ți dă un aer tragic. Mă-nțelegi… o fată drăguță, cu o umflătură uriaşă.

I-am dat un pumn zdravăn în umăr.

— Au! Hei, în unele țări, guşa e considerată foarte elegantă.

— Le plac şi eunucii? Pot să te rezolv eu.

— Ce sălbatică eşti!

— Guşa mă face arțăgoasă.

Mal a izbucnit în râs, dar am observat că ținea mâna pe pistol. Groapa se afla în una dintre zonele rău famate

ale oraşului, şi aveam mulți bani la noi — salariile pe care le economisiserăm pentru noua noastră viață. Ne mai trebuiau câteva zile de muncă să strângem suficient cât să lăsăm Coftonul în urmă — zgomotul, aerul plin de polen, teama continuă. Aveam să fim în siguranță într-un ținut unde oamenilor nu le păsa de ce se întâmpla în Ravka, unde Grisha erau foarte puțini şi unde nu auzise nimeni de Invocatoarea Soarelui.

Şi unde nimeni nu are nevoie de ea. Gândul acesta m-a mâhnit, dar îmi venea tot mai des în ultima vreme. La ce eram eu bună în această țară ciudată? Mal putea să vâneze, să fie iscoadă, să folosească o armă. Singurul lucru pe care îl făcusem bine în viața mea era să fiu Grisha. Îmi era dor să invoc lumină şi, cu fiecare zi în care nu-mi foloseam puterea, deveneam din ce în ce mai slabă şi mai bolnăvicioasă. Mersul în ritmul lui Mal mă făcea să gâfâi, iar geanta mi se părea o adevărată povară. Eram atât de firavă şi de neîndemânatică, încât abia reuşeam să-mi păstrez slujba la una dintre fermele care împachetau *jurda*. Nu câştigam cine ştie ce, dar insistam să lucrez şi eu, să dau o mână de ajutor. Mă simțeam la fel ca în copilărie: Mal cel iscusit şi Alina cea neputincioasă.

Dar am îndepărtat repede acest gând. E drept că nu mai eram Invocatoarea Soarelui, dar nu mai eram nici fetița tristă de atunci. Găsisem un mijloc de fi folositoare.

Priveliştea hanului nu mi-a ridicat moralul. Era o clădire cu etaj, care avea urgentă nevoie de un nou strat de vopsea. Dacă dădeai crezare pancartei din fereastră, scrisă în cinci limbi, în Groapă aveai parte de băi calde şi de paturi fără căpuşe. Dar, când am încercat cada şi patul, mi-am dat seama că era o pancartă mincinoasă, oricum

ai fi tradus-o. Totuşi, cu Mal alături, nu mi se părea chiar atât de rău.

Am urcat treptele lăsate şi am intrat în cârciuma care ocupa mare parte din parter. Era o încăpere liniştită şi tăcută, prin comparație cu zarva străzii prăfuite. La ora aceea, de obicei vedeai câțiva muncitori care stăteau la mesele pătate şi îşi beau banii câştigați peste zi, dar acum nu era înăuntru decât proprietarul posomorât, care stătea în picioare în spatele tejghelei.

Era un imigrant din Kerch, care îmi lăsase impresia că nu-i suporta pe ravkani. Sau poate doar credea că Mal şi cu mine eram hoți. Veniserăm acolo în urmă cu două săptămâni, murdari şi zdrențăroşi, fără niciun bagaj şi fără niciun alt mijloc de a plăti chiria în afară de o agrafă de aur pe care probabil se gândea că o furaserăm. Dar asta nu-l împiedicase s-o primească în schimbul unui pat îngust într-o cameră pe care o împărțeam cu alți şase chiriaşi.

Când am ajuns în dreptul lui, a trântit cheia camerei pe tejghea şi a împins-o spre noi înainte să i-o cerem. Era legată de un os de găină sculptat — încă un detaliu încântător.

În kerchiana stricată învățată de la marinarii de pe *Verrhader*, Mal i-a cerut proprietarului un urcior de apă caldă să ne spălăm.

— Plăteşte, a mormăit kerchianul vânjos, cu păr rar şi dinți portocalii de la atâta mestecat *jurda*.

Am băgat de seamă că era transpirat. Deşi nu era o zi foarte călduroasă, buza de deasupra îi era presărată cu picături de sudoare.

M-am uitat la el peste umăr în timp ce porneam cu Mal spre scara din celălalt capăt al cârciumii pustii.

Proprietarul încă ne urmărea cu privirea, ținând mâinile încrucişate pe piept şi mijind ochii ca nişte mărgele. Ceva din expresia lui mi-a încordat nervii la maximum.

Am şovăit o clipă la baza scării:

— Individul ăsta chiar nu ne suportă.

— Nu, a spus Mal, păşind pe prima treaptă, dar îi plac banii noştri. Şi o să plecăm de aici în câteva zile.

M-am străduit să-mi alung neliniştea. Fusesem agitată întreaga după-amiază.

— Bine, am mormăit eu, pornind în urma lui. Dar, pentru orice eventualitate, cum se zice „eşti un dobitoc" în kerchiană?

— *Jer ven azel.*

— Serios?

Mal a izbucnit în râs:

— Primul lucru pe care-l înveți de la marinari e cum să înjuri.

Etajul hanului era considerabil mai dărăpănat decât încăperile de la parter. Covorul era tocit şi decolorat, iar holul întunecos duhnea a varză şi a tutun. Uşile de la camere erau toate închise şi din spatele lor nu se auzea niciun zgomot. Era o tăcere ciudată. Poate că toată lumea era plecată.

Singura lumină venea dinspre fereastra soioasă de la capătul holului. În timp ce Mal se străduia să descuie uşa, m-am uitat prin geamul murdar la căruțele şi trăsurile care treceau huruind pe sub fereastră. Pe cealaltă parte a străzii, un bărbat stătea sub un balcon, cu privirea ațintită spre etajul hanului. Se trăgea de guler şi de mâneci, ca şi când hainele de pe el ar fi fost noi şi nu i-ar fi stat bine. Ochii lui s-au întâlnit cu ai mei prin geam, dar a întors imediat capul în altă parte.